

Slovenska akademija znanosti in umetnosti
II. razred za filološke in literarne vede

»Elementi slovenske moderne književnosti«
Literarnovedni simpozij ob stoletnici rojstva
akad. Franca Zdravca

Program simpozija in povzetki referatov

Uredil Tomaž Toporišič
Souredila Marija Stanonik in Igor Maver

Slovenska akademija znanosti in umetnosti,
Dvorana SAZU

Ljubljana, Novi trg 3
23. oktober 2025

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6.09(082)

"ELEMENTI slovenske moderne književnosti" (simpozij) (2025 ; Ljubljana)

"Elementi slovenske moderne književnosti" : literarnovedni simpozij ob stoletnici rojstva akad. Franca Zdravca : program simpozija in povzetki referatov : Slovenska akademija znanosti in umetnosti, Dvorana SAZU Ljubljana, Novi trg 3, 23. oktober 2025 / uredil Tomaž Toporišič, souredila Marija Stanonik in Igor Maver ; [organizator] Slovenska akademija znanosti in umetnosti, II. razred za filološke in literarne vede. - Ljubljana : Slovenska akademija znanosti in umetnosti, 2025

ISBN 978-961-268-120-3
COBISS.SI-ID 252943107

Kazalo

Literarnovedni simpozij ob stoletnici rojstva akad. Franca Zadravca »Elementi slovenske moderne književnosti«	4
Program simpozija	5
O priimku <i>Zadavec</i>	7
Za dekolonizacijo primerjalne književnosti in literarne teorije: Zadravčev zagovor »malih literatur«	8
Moderno in avantgardno pri Zadravcu in profesorjih „zagrebške šole“	10
Zadravčeva korespondenca z znanstveniki na nemških in avstrijskih univerzah	11
Iz Zadravčeve korespondence – pisma kolegov.....	12
Zadravčevi pogledi na avtobiografskost v slovenskem romanopisju.....	14
Vladimir Bartol, fantastika ter slovenska literarna zgodovina in kritika	16
Pogledi na pesništvo Janka Glazerja	18
Slovenska drama, modernost in avantgarda.....	20
Vpliv Srečka Kosovela na slovenske socialne literate med obema vojnama	22
Pripovedne prvine v poeziji Edvarda Kocbeka.....	23
Modernost drame <i>Paracels</i> Ivanke Hergold	24
France Vodnik – borivec z Bogom in človekom	26
Jože Žohar (1945–2018), pozabljeni slovenski pesnik iz Avstralije	27
Bibliografija Franca Zadravca.....	28

Literarnovedni simpozij ob stoletnici rojstva akad. Franca Zdravca »Elementi slovenske moderne književnosti«

**Četrtek, 23. oktobra 2025
Dvorana SAZU, Novi trg 3, Ljubljana**

Izhajajoč iz naslova znanstvene monografije »Elementi slovenske moderne književnosti«, ki jo je profesor Zdravec izdal pri Pomurski založbi leta 1980, bo simpozij na podlagi dvogovorov z bogatim teoretično-zgodovinskim in esejističnim opusom akademika, rednega profesorja na ljubljanski Filozofski fakulteti, poskušal zarisati nekaj novih kontur razumevanja kompleksnih zemljevidov v slovenski literaturi dvajsetega stoletja: liriki, epiki in dramatiki.

Zdravčeva osebnost, misel in enciklopedična strast, s katero je poskušal interpretirati literaturo »stoletja nemira in vojn« (Badiou) ali »stoletja nervoznih« (Kosovel), bodo izhodišče za sveže osvetlitve fenomenov, ki so zaznamovali umetnost XX. stoletja in se jim je akademik Zdravec z največjim žarom posvečal vse svoje življenje.

Sodobniki ter generacije, ki so v različne smeri razvijale nekatere temeljne postulate njegove misli, bomo na simpoziju izrabili priložnost za sopostavitve različnih dognanj, tez in resnic o literaturi, kulturi in družbi. Dialoškost, ki je bila ena temeljnih značilnosti akademika Zdravca pri raziskavah širokega spektra literatov (Cankar, Župančič, Kosovel, Grum, Majcen, Jarc, Kranjec, Kocbek, Prežihov Voranc, slovenski roman XX. stoletja ...), bo tako utelešena in ubesedena v medgeneracijskem dialogu različnih metodoloških pristopov k slovenski literaturi dvajsetega stoletja, od središča do obrobja in spet nazaj.

Program simpozija

08:30 – 09:00 **Registracija udeležencev**

09:00 – 09.15 **Uvodni nagovori (podpredsednik SAZU, organizator)**

09.15 – 10:20

Marko Snoj. *O priimku Zadravec*

Marko Juvan. *Za dekolonizacijo primerjalne književnosti in literarne teorije: Zadravčev zagovor »malih literatur«*

Zvonko Kovač. *Moderno in avantgardno pri Zadravcu in profesorjih „zagrebske šole“*

Diskusija

10.20 – 10.30 Odmor

10.30 – 11.45

Peter Scherber. *Zadravčeva korespondenca z znanstveniki na nemških in avstrijskih univerzah*

Miran Hladnik. *Iz Zadravčeve korespondence – pisma kolegov*

Andreas Leben. *Zadravčevi pogledi na avtobiografskost v slovenskem romanopisju*

Diskusija

11.45 – 12.00 Odmor za kavo

12.00 – 13:15

Tomo Virk. *Vladimir Bartol, fantastika ter slovenska literarna zgodovina in kritika*

Jožica Čeh Steger. *Pogledi na pesništvo Janka Glazerja*

Tomaz Toporišič. *Slovenska drama, modernost in avantgarda*

13.15 – 14.15 Odmor za kosilo

14.15 – 15.30

Andraž Jež. *Vpliv Srečka Kosovela na slovenske socialne literate med obema vojnama*

Darja Pavlič. *Pripovedne prvine v poeziji Edvarda Kocbeka*

Alojzija Zupan Sosič. *Modernost drame Paracels Ivanke Hergold*

Diskusija

15.30 – 15.45 Odmor za kavo

15:45 – 17:00

Marija Stanonik. *France Vodnik – borivec z Bogom in človekom*

Igor Maver. *Jože Žohar (1945–2018), pozabljeni slovenski pesnik iz Avstralije*

Marjana Benčina in Anka Sollner Perdih. *Bibliografija Franca Zadravca*

17.00 – 17.30 Diskusija in zaključek konference

O priimku *Zadravec*

Marko Snoj

Inštitut za slovenski jezik ZRC SAZU, Novi trg 4, Ljubljana;

marko.snoj@zrc-sazu.si

Priimek *Zadravec*, ki je razširjen predvsem v vzhodnoslovenskem prostoru in na sosednjem kajkavskem, je, kot kaže, izpeljan iz predložne zveze za *Dravo*, podobno kot je priimek *Zagorec* izpeljan iz predložne zveze za *goro*. Predlog za pred rečnimi imeni je treba razumeti v pomenu 'pri', kot je še v rabi v osrednji Sloveniji, kjer za *Savo* pomeni 'pri Savi', *Zasavje* pa je območje ob Savi in ne za njo.

Marko Snoj (1959–), akad. prof. dr., je študiral v Ljubljani (1978–1989) in Regensburgu (1991–92, 1994). Posveča se predvsem slovenski in slovanski etimologiji, zgodovinski in primerjalni slovnici indoevropskih jezikov s poudarkom na baltoslovanskih. V letih 1981 do 2007 je sodeloval pri dokončanju Bezlajevega *Etimološkega slovarja slovenskega jezika*, ob ali po tem pa napisal še poljudnoznanstveni *Slovenski etimološki slovar* (1997, 2003, 2016), *Etimološki slovar slovenskih zemljepisnih imen* (2009), *Slovar jezika Janeza Svetokriškega* (2006), *Slovar Pohlinovega jezika* (2020) in *Imena slovenskih psov* (2023). V mladih letih je napisal še *Kratko albansko slovnico* (1991) in *Rückläufiges Wörterbuch der albanischen Sprache*. Na ljubljanski Filozofski fakulteti je redni profesor za indoevropsko primerjalno jezikoslovje, na Inštitutu za slovenski jezik Frana Ramovša ZRC SAZU, kjer je bil deset let in osem mesecev predstojnik, pa znanstveni svetnik. Leta 2015 je bil izvoljen za izrednega, 2021 pa za rednega člana SAZU. Od leta 2023 je njen podpredsednik za humanistiko, družboslovje in umetnosti.

Za dekolonizacijo primerjalne književnosti in literarne teorije: Zdravčev zagovor »malih literatur«

Marko Juvan

ZRC SAZU, Inštitut za slovensko literaturo in literarne vede,
Ljubljana; Slovenska akademija znanosti in umetnosti, Ljubljana;
marko.juvan@zrc-sazu.si

Literarna zgodovina Franca Zdravca je zgodovina slovenske moderne književnosti od moderne do postmodernizma in čez, vendar sama ni modernistična – ne sledi menjavam trendovskih obratov disciplinarnih paradigem, ne sklicuje se na aktualne koncepte in teoretike. Kljub temu združuje, kar se danes zdi nemogoče združiti: pregled nad obsežnim korpusom besedil in sintezo na podlagi njihovega natančnega branja. Z metodo imanentne interpretacije, izšolane v glavnem ob švicarsko-nemških teoretikih iz sredine 20. stoletja, Zdravec lušči sporočilnost literarnih del prek analize njihovih plasti (žanrske, kompozicijske in stilne), do literarnozgodovinske sinteze pa si pomaga s pisateljsko samorefleksijo (v korespondenci, dnevnikih, esejih, programih in polemikah) ter s preučitvijo vpetosti slovenske književnosti v mednarodne tokove moderne književnosti. Zdravčeva deskripcija pojavov je sicer natančna in zanesljiva, podpirajo jo številni navedki in preštevanja, a avtor ne more zatajiti svojih predmodernističnih vrednotenjskih preferenc. Te bržčas izvirajo še iz socialno-realistične estetike Visarjona Belinskega in marksističnega humanizma 20. stoletja.

Čprav je Zdravčev pristop v primerjavi s slovenističnimi kolegi, ki so skupaj z njim programsko uvedli metodo imanentne interpretacije in se oprijemali strukturalizma, deloval nekoliko konservativno, pa je v njegovi bogati zapuščini mogoče odkriti številne koncepte, ki so aktualni in produktivni še danes. Moj prispevek se bo z vidika analiz literarnega svetovnega sistema posvetil njegovi razpravi *Literatura maloštevilnega naroda, komparativistika in literarna teorija* (1988), v kateri se Zdravec zavzema za dekolonizacijo primerjalne književnosti in literarne teorije t. i. malih narodov. Njegova prizadevanja bom povezal s poglavjem prelomne knjige Svetozarja Petrovića *Priroda kritike* (1972), posvečene književnosti malega naroda in tujim vplivom, in jih umestil v širši kontekst sodobnih kritičnih teorij literarne perifernosti.

Marko Juvan, izredni član SAZU, član Academia Europaea, je znanstveni svetnik na Inštitutu za slovensko literaturo in literarne vede ZRC SAZU, profesor slovenske književnosti na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani ter član izvršnega odbora Mednarodne zveze za primerjalno književnost (ICLA/AILC). Poleg monografij in razprav v domačem in mednarodnem znanstvenem tisku je v zadnjem desetletju napisal knjige, kot so *Hibridni žanri: študije o križancih izkustva, mišljenja in literature* (LUD Literatura, 2017; Ocvirkovo priznanje), *Worlding a Peripheral Literature* (Palgrave Macmillan, 2019) in *Zadnja sezona modernizma in maj'68* (LUD Literatura, 2023; Ocvirkovo priznanje) ter uredil zbornika *Prostori slovenske književnosti* (Založba ZRC, 2016) in *Med majem '68 in novembrom '89: transformacije sveta, literature in teorije* (Založba ZRC, 2021).

Moderno in avantgardno pri Zdravcu in profesorjih „zagrebške šole“

Zvonko Kovač

Upokojeni profesor na Oddelku za južnoslovanske književnosti,
Univerza v Zagrebu; zvonko.kovac@gmail.com

Pri primerjavi razumevanja in rabe izrazov moderno in avantgardno v književnosti – tako pri Francu Zdravcu kot pri mojih profesorjih – se bomo najdlje zadržali ob vzporednicah z Zdravčevim generacijskim sorodnikom Miroslavom Šicelom. Posebej bomo pozorni na vplive in razmisleke, ki jih je sprožila tako imenovana „zagrebška stilistična šola“, pri čemer bomo izpostavili njen odmev med slovenskimi literarnimi zgodovinarji ter tistimi strokovnjaki, ki se posvečajo sodobnemu proučevanju literarnega stila in interpretacije književnosti.

Zvonko Kovač, literarni zgodovinar, hrvaški južnoslavist, je upokojeni redni profesor v trajnem nazivu Filozofske fakultete Univerze v Zagrebu. Bil je predstojnik Oddelka za slovanske in Oddelka za južnoslovanske jezike in književnosti, vodja Katedre za primerjalno zgodovino južnoslovanskih jezikov in književnosti, predaval pa največ o metodologiji primerjalne zgodovine književnosti, medkulturno južnoslovansko književnost ter novejšo in sodobno južnoslovansko književnosti. Znanstveno se je ukvarjal s problemom interpretacije književnosti in metodološkimi vprašanji primerjalne in medkulturne zgodovine slovanskih književnosti. Njegove najpomembnejše bibliografske enote so knjige oz. monografije: *Interpretacijski kontekst*, ICR, Rijeka: Izdavački centar Rijeka, 1987. *Poetika Miloša Crnjanskog*, Rijeka: Izdavački centar, 1988. *Međuknjiževna tumačenja*, Zagreb: Biblioteka književne smotre, 2005. *Međuknjiževne rasprave. Poredbena i/ili interkulturalna povijest književnosti* Beograd: Službeni glasnik 2011. *Interkulturalne studije i ogledi*, Zagreb: FF press, 2016. *Međujezična razlaganja*, Čakovec: Biblioteka Insula, 2018. *Nove studije i ogledi*, Zagreb: FF press, 2023.

Zdravčeva korespondenca z znanstveniki na nemških in avstrijskih univerzah

Peter Scherber

Upokojeni profesor slavistike na Univerzi v Göttingenu,
dopisni član SAZU; pscherber@mac.com

Prof. Zdravec je korespondenco med nemškimi in avstrijskimi znanstveniki oziroma znanstveniki, ki delajo na univerzah v Avstriji, večinoma vodil z dvema osebama iz nekdanje NDR: prof. Manfredom Jänichenom s Humboldtove univerze in profesorjem Gerhardom Schaumannom z Univerze v Jeni. Živahne so bile tudi njegove povezave s profesorjem Zoranom Konstantinovičem, komparativistom na Univerzi v Innsbrucku. Vse tri dopisovalce so družili zelo prijateljski odnosi, zasebna bližina in veliko spoštovanje do jubilaranta.

V korpusu pisem je tudi po eno pismo iz Avstrije (prof. Neuhäuser, Univerza v Celovcu) in Švice (prof. Locher, Univerza v Neuchatelu). Pregledana so pisma Schaumanna od 1975 do 1986 in Jähnichena od 1981 do 1987. Konstantinović piše od leta 1983 do svoje upokojitve v Innsbrucku leta 1990, pismo Neuhäuserja je datirano z letom 1975. S strani slavistov iz Zvezne republike Nemčije ni nobenih pisem, čeprav je bil prof. Zdravec vabljen na predavanja tudi tja.

Peter Scherber (rojen 1929) je literarni zgodovinar in prevajalec, upokojeni profesor slavistike na Univerzi v Göttingenu in nekdanji znanstveni sodelavec njene Družbe za znanstveno obdelavo podatkov. 1970 je doktoriral z disertacijo o slovenski elegiji, za katero je s strani Südosteuropa Gesellschaft, nemške znanstvene družbe za jugozahodno Evropo, prejel nagrado. Na Oddelku za slovansko filologijo na univerzi Georga Augusta v Göttingenu je začel predavati slovenistiko, slavistiko in rusistiko. V slovenističnih razpravah obravnava vpliv nemške literature na začetke slovenske, periodizacijska vprašanja, Ivana Cankarja, slovenski ekspresionizem, sonet in sonetni venec. Je avtor številnih geselskih člankov o slovenskih literarnih ustvarjalcih v *Kindler Literatur Lexikon*, *Lexikon der Weltliteratur*, *Dictionary of Literary Biography* in *Brockhaus Lexikon*. Prevaja slovensko prozo, liriko in dramatiko. Od 5. junija 2025 je dopisni član SAZU.

Iz Zadravčeve korespondence – pisma kolegov

Miran Hladnik

Upokojeni redni profesor na Oddelku za slovenistiko, FF Univerze v Ljubljani; hladnikmiran@gmail.com

Pisma službenih kolegov Francu Zdravcu dokumentirajo strokovna, organizacijska in osebna razmerja med glavnimi slovenisti druge polovice 20. stoletja. V Zadravčevi zapuščini se nahaja več kot 300 pisem okrog 80 dopisovalcev: poklicnih in službenih kolegov, pomurskih rojakov, pisateljev, tujih literarnih zgodovinarjev, založnikov, urednikov in predstojnikov akademskih in drugih inštitucij. Najzvestejši so bili innsbruški komparativist Zoran Konstantinović, sarajevski slovenist Juraj Martinović, urednik pri Pomurski založbi Jože Vild, urednik in šolnik Franček Bohanec, koroški pisatelj in profesor Janko Messner, berlinska slavista Gerhard Schaumann in Manfred Jähnichen. V prispevku so predstavljena pisma Zadravčevih učiteljev Antona Slodnjaka in Marje Boršnik, generacijskih kolegov Borisa Paternuja in Jožeta Toporišiča, nekaj let starejšega Štefana Barbariča ter nekaj let mlajših sodelavcev Matjaža Kmecla, Aleksandra Skaze, Helge Glušič, Jožeta Koruze in Tarasa Kermaunerja. Vsebinsko gre za kratke in zabavne pozdrave na razglednicah s strokovnih potovanj in bivanj v tujini, za uredniško problematiko časopisa *Jezik in slovstvo* in zbornika *Obdobja*, ki ju je urejal Zdravec, priprave na publicistične projekte mlajše generacije literarnih zgodovinarjev (mdr. za knjigo *Lirika, epika, dramatika*, 1965), načrtovanje osebnih karier in urejanje zaposlitev na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani. Prepise pisem spremljajo biografski in bibliografski komentarji v opombah.

Miran Hladnik, literarni zgodovinar, upokojeni redni profesor za slovensko književnost na Oddelku za slovenistiko FF UL, raziskuje slovenske pripovedne žanre, feljtonistiko in spletne oblike pismenosti. Objavil je knjige o povesti, slovenski kmečki povesti, slovenskem zgodovinskem romanu, trivialni literaturi, jezikovni priročnik za turiste, učbenik strokovnega pisanja, kritično izdajo zbranega dela pesnika Alojza Gradnika itd. Na internet postavlja slovensko leposlovje in podatkovne zbirke (najobsežnejša med njimi je zbirka slovenskih partizanskih spomenikov na zemljevidu), ureja diskusijski

forum Slovlit in sodeluje na Wikimedijinih spletiščih. Njegova besedila in fotografije so pod licencami *creative commons* prosto dostopni na spletu.

Zdravčevi pogledi na avtobiografskost v slovenskem romanopisju

Andrej Leben

Institut für Slawistik, Univerza v Gradcu; andreas.leben@uni-graz.at

Slovenski roman dvajsetega stoletja je bila ena osrednjih tem akademika Franca Zdravca, ki je svoje raziskovalno življenje posvetil tudi razvoju slovenskega literarnega ustvarjanja na avstrijskem Koroškem. V njegovih analizah in sintezah romanesknega pisanja od Ivana Cankarja do *Boštjanovega leta* Florjana Lipuša zavzema avtobiografsko pripovedovanje posebno mesto. Z vprašanji avtobiografskega pripovedovalca, avtobiografskega sloga in avtobiografske fikcije se je Zdravec ukvarjal že v času, ko se je razprava o avtobiografskem pisanju in razmerju med fikcijskim, nefikcijskim in referenčnim v avtobiografskih ubeseditvah znotraj teorije pripovedi šele razvijala. Čeprav je izpostavil, da romanopisci pripovedujejo več o avtobiografskem kot v kateremkoli obdobju, o avtobiografskem romanu ni razpravljajal kot posebnem žanru, temveč zlasti v sklopu posamičnih besedil. Svoje presoje je izpeljal iz natančnega branja romanov, v katerih je opazil signifikanten premik od »tretje osebe« k prvi, ter iz izjav avtorjev samih. Preobrat k pripovedi v prvi osebi in s tem k subjektivnemu je označil kot vstopnico »za vstop osebnega in celo avtobiografskega v roman«. Razloge za ta preobrat je videl v spoznanju o nezmožnosti dejanske objektivacije človeškega bivanja, v stopnjevanju, že kar paranoični zavesti in občutju vse hitrejšega spreminjanja časa in razmer. Na tem ozadju je preobrat k prvoosebni, subjektivni, avtobiografski pripovedovalcu logičen in neizbežen, podobno pozicijo pa je Zdravec zavzel tudi pri zgodovinjenu slovenskega romana 20. stoletja, ko je poudaril, da so njegove razlage subjektivne, da ne zna brati nekritično. Njegovo prizadevanje, da bi dobil »kolikor mogoče objektivno umetniško in vsebinsko podobo slovenskega romana«, se je spremenilo v spoznanje, da je ta podoba nujno subjektivna. S tem, da je razlikoval med izmišljenim, avtobiografskim ter sintetiziranim »jazom«, ki je izmišljen in konkreten obenem, je argumentiral v prid umetniški enakovrednosti avtobiografskega. Njegov sklepni razmislek, po katerem premik k prvi osebi temelji na prepričanju, »da

o človeškem še največ pove, kdor pripoveduje svojo subjektivno življenjsko izkušnjo«, nič manj pa na težnji po osebni, do sebe in do bližnjih kritični personalni prenovi, pa že napoveduje značilnosti romana 21. stoletja z množico romanesknih žanrov, h katerim prispevajo tudi koroški slovenski literarni ustvarjalci.

Andreas (Andrej) Leben je profesor za slovensko književnost in kulturne vede na Oddelku za slavistiko Univerze v Gradcu, soustanovitelj doktorskega programa Jugovzhodna Evropa ter nadfakultetnega polja odličnosti »Dimenzije Evrope«. Njegova raziskovalna področja so slovenska književnost 20. in 21. stoletja, avtobiografski diskurz, literarna večjezičnost, slovensko-nemški literarni transfer, zgodovina literarnega prevajanja ter literatura, gledališče in spominska kultura koroških Slovencev in Slovencev. Je avtor, soavtor, urednik in sourednik več monografij, ndr. *V borbi smo bile enakopravne* (2003), *Med tradicijo in inovacijo: sodobno gledališče koroških Slovencev* (2004), *Avtobiografski diskurz* (2011), antologije *Zgodbe iz maTjaževe dežele* (2011) in knjige *3 Wege – 3 poti – 3 percorsi: Ernst Goll. Srečko Kosovel. Carlo Michelstaedter* (2016). Bil je vodja projekta »Dvojezična literarna praksa na Koroškem po ukinitvi literarne revije Mladje (1991) in njen položaj v nadregionalnem interakcijskem literarnem prostoru«. V tem sklopu je skupaj z Alenko Koron uredil monografski zbornik *Literarna večjezičnost v slovenskem in avstrijskem kontekstu* (2020), s projektnimi sodelavci pa je objavil monografijo *Überregional, mehrsprachig, vernetzt: Die Literatur der Kärntner SlowenInnen im Wandel* (2021). Dejavnen je tudi kot literarni prevajalec.

Vladimir Bartol, fantastika ter slovenska literarna zgodovina in kritika

Tomo Virk

Oddelek za primerjalno književnost in literarno teorijo Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani; Slovenska akademija znanosti in umetnosti, Ljubljana; tomo.virk@guest.arnes.si

Članek se ukvarja z vprašanjem fantastike v delu Vladimirja Bartola. Bartol je v svojem zgodnjem obdobju fantastiko zelo cenil kot umetniški element in o tem razpravljal z Vidmarjem, ki je njegovo prozo razumel kot fantastično. To oznako so za Bartolovo pisanje uporabljali tudi nekateri literarni kritiki in zgodovinarji, v novejšem času ob romanu Alamut najizraziteje Franc Zadravec. Razprava najprej pregleda vse te oznake, ugotavlja, da med sabo niso usklajene in poskuša ponuditi uporabno opredelitev fantastike. Za najmanjši skupni imenovalac predlaga določilo, da gre pri tem žanru ali načinu pisanja za preplet dveh resničnosti: naravne oziroma dogovorne vsakdanje ter take, ki presega »normalno« resničnost in posega na področje nadnaravnega, nepojasnljivega. Fantastika se po tem loči od zgolj fantazije, ki je drugo ime za ustvarjalno domišljijo. Razprava pokaže, da sta Bartol in Vidmar vsaj po vojni ustrezno razumela fantastiko in njeno razmerje do fantazije, a da so sodbe o fantastiki v Bartolovi prozi zvečine pretirane. V celotnem Bartolovem opusu je le nekaj mest, kjer se avtor približa fantastiki, in sicer predvsem v povesti Don Lorenzo. V veliki večini krajših pripovedi in v obeh romanih fantastike ni zaznati. Razprava se v sklepnem delu podrobneje posveča Zadravčevi analizi Alamuta kot domnevno »fantastičnega romana«. Ugotavlja, da Zadravec v primeru Alamuta fantastike ne obravnava na isti ravni kot pri drugih slovenskih romanih, pa tudi ne v skladu s splošno sprejeto definicijo fantastike. Končni rezultat razprave je, da je fantastike v Bartolovem opusu komaj za ščepec, govor o njej pri literarnih kritikih in zgodovinarjih pa meri bolj na fantazijo, na neobzdrano umetniško domišljijo, ki v obdobju socialnega realizma, ko je pisal Bartol, ni bila posebej cenjena.

Tomo Virk (rojen 1960) je na ljubljanski Filozofski fakulteti leta 1983 diplomiral iz primerjalne književnosti in literarne teorije ter nemščine,

leta 1989 magistriral iz primerjalne književnosti in leta 1997 doktoriral iz literarnih ved. Od leta 2007 je na fakulteti na Oddelku za primerjalno književnost in literarno teorijo zaposlen kot redni profesor. V ospredju njegovega literarnovednega delovanja so literarna metodologija, teorija proznih zvrsti, sodobna slovenska in svetovna proza ter etična literarna veda. Doslej je izdal šestnajst samostojnih znanstvenih ali esejističnih knjig s področja literature in filozofije ter več kot 25 knjižnih prevodov temeljnih filozofskih in literarnovednih del. Za svoje strokovno in znanstveno delo je prejel nagrade »Zlata ptica«, »Nagrado Marjana Rožanca«, »Zlati znak ZRC SAZU« in »Priznanje Antona Ocvirka«. Od leta 2021 je izredni član SAZU.

Pogledi na pesništvo Janka Glazerja

Jožica Čeh Steger

Filozofska fakulteta Univerze v Mariboru; jozica.ceh@um.si

V prispevku želim prikazati, kako se je skozi čas spreminjal pogled na pesništvo Janka Glazerja (1893–1975). V ta namen bodo pregledane kritiške ocene njegovih pesniških zbirk, literarnozgodovinski zapisi, kakor tudi pesnikovi razmisleki o lastni poetiki. Glazer je izdal tri pesniške zbirke (*Pohorske poti* (1919), *Čas – kovač* (1929), *Jesenski ekvinokcij* (1946)) in pesniška izbora (*Pesmi in napisi*, 1953 (uredil Jaro Dolar v sodelovanju z avtorjem), *Pohorje*, 1968). Ob stoletnici pesnikovega rojstva je v uredništvu Alenke Glazer izšla tudi knjiga *Pesmi* (1993), ki prinaša njegove knjižno objavljene pesmi, izbor še neobjavljenih ter samo revijalno objavljenih pesmi in epigramov.

Glazerjevo pesniško ustvarjalnost je hromilo njegovo vsestransko kulturno delovanje, ki je bilo sredi 20. stoletja na Štajerskem izjemnega pomena, a najbolj se je čutil pesnika, kakor je razbrati tudi iz epigrama Scriptor (Sebi): »V sanjah knjigopisec / v istini knjižničar: / mislil je biti pisatelj, / in je postal – pisar.« (Glazer 1993: 260) Z zbirko *Pohorske poti* je prinesel v slovensko liriko povsem sveže motive Pohorja in štajerskih gor. Tudi v poznejših zbirkah je ostal trdno zraščен s svojim rodom in pohorsko krajino. Z motivi in impresijami Pohorja, s temnimi gozdovi, bukvami, brinjem, robidovjem, arniko, šoto na dnu temnih jezer, kolovozi, studenci, fratami, ciprošem idr., si je ustvaril samosvoj pesniški svet in izraz za izpovedovanje različnih nians ljubezenskih občutij, notranjih napetosti, dvomov, elegičnosti, bolečine, smrti, domotožja, vpetosti v krogotok življenja idr. Glazerjev regionalizem zato ne sodi v območje idilične domačijske lirike, kakor je ob izidu zbirke *Čas – kovač* pisala kritika. Tudi očitek o prevelikem Župančičevem vplivu je bil za Glazerja boleč, saj se je od vodilnega pesnika odmaknil s povsem drugačnim pesniškim izrazom, ki izhaja iz živega stika s stvarnostjo, teži k pomenski zgoščenosti in je očiščen sleherne okrašenosti. Do ustrežnejšega vrednotenja Glazerjeve poezije je prišlo šele v drugi polovi 20. stoletja (Boršnik 1962; Paternu 1967; Zadravec 1970, 1999; Pogačnik 1993; A. Glazer 1993). V literarni zgodovini je praviloma umeščen med dediče slovenske moderne z izvirnimi

pesniškimi izrazom in s poetiko pesniškega organizma, ki zavrača razglašenost in patos osrednjih literarnih tokov futurizma in ekspresionizma.

Jožica Čeh Steger je redna profesorica za slovensko književnost na Oddelku za slovanske jezike in književnosti Filozofske fakultete Univerze v Mariboru. Leta 2000 je na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani pod mentorstvom akademika prof. dr. Franca Zdravca doktorirala s temo *Metaforika v Cankarjevi kratki pripovedni prozi*. Raziskuje slovensko književnost 19. in 20. stoletja, zlasti kratko prozo in poezijo, literarno dvo- in medkulturnost v slovenski in dunajski moderni, metaforo in simbol v književnosti ter ekokritiko. Več semestrov je bila gostujoča predavateljica na graški in dunajski univerzi, z raziskavami slovenske književnosti je nastopila v Budimpešti, Osijeku, Opatiji, Zagrebu, Sombotelu, Hamburgu, Leipzigu, Gradcu, na Dunaju, v Celovcu idr. Napisala je štiri samostojne znanstvene monografije (*Metaforika v Cankarjevi kratki pripovedni prozi*, *Ekspresionistična stilna paradigma v kratki pripovedni prozi 1914–1923*, *Ekokritika in ekofeminizem*, *Razgledi po slovenski moderni*) in dve v soavtorstvu. Uredila je več monografij in zbornikov. Za znanstvenoraziskovalno delo je prejela Miklošičevo nagrado Filozofske fakultete Univerze v Mariboru in nagrado Univerze v Mariboru.

Slovenska drama, modernost in avantgarda

Tomaž Toporišič

Akademija za gledališče, radio, film in televizijo Univerze v Ljubljani; Slovenska akademija znanosti in umetnosti, Ljubljana;
tomaz.toporisc@agrft.uni-lj.si

Prispevek se ukvarja s poskusi Srečka Kosovela, Ferda Delaka, Ivana Mraka, Slavka Gruma in njihovih sodobnikov pri oblikovanju sodobne, moderne, modernistične oziroma avantgardne drame. Njihove dramske pisave in konceptualna izhodišča so bila izrazito raznorodna, kar je deloma mogoče pojasniti z anomalijami v distribuciji in recepciji njihovih tekstov, konceptov in uprizoritev. Vendar pa jih lahko – v skladu z Markom Juvanom, ki Kosovelov opus razume »kot eminenten simptom modernizma kot sistema divergentnih sociolektov, ki se odzivajo na skupen problemski kompleks« – interpretiramo tudi kot del širšega modernističnega diskurza. Vsi trije avantgardisti – Kosovel, Delak in Mrak –, ob njih pa tudi osrednji predstavnik ekspresionistične drame Slavko Grum, so novo umetnost in njene forme razumeli podobno kot Kosovel, ki je zapisal: »Moderni pesnik razdira formo, da pride do živega neposrednega življenja.« Njihova umetniška praksa, utelešena v dramskih hibridih, je v slovenski prostor vnesla novo napetost – med grotesknim in sublimnim, pesniškim in skoraj dokumentarnim. Takšne napetosti so značilne tako za futuristično kot konstruktivistično in ekspresionistično estetiko, ki je oblikovala umetnost njihovega časa in jih je v svojem opusu natančno raziskal tudi Franc Zdravec.

Tomaž Toporišič (roj. 1962), izredni član SAZU, je gledališki teoretik in redni profesor za dramaturgijo in študije scenskih umetnosti ter vodja raziskovalne skupine na UL AGRFT v Ljubljani in predavatelj Sociologije gledališča na FF Univerze v Ljubljani. V letih od 1990 do 2016 je deloval v Slovenskem mladinskem gledališču kot dramaturg in umetniški direktor. Kot dramaturg je sodeloval pri prelomnih predstavah slovenskih gledališč. Za svoje delo je leta 2013 prejel odlikovanje Republike Francije vitez reda umetnosti in leposlovja, leta 2017 pa Grün-Filipićevo priznanje za dosežke v slovenski dramaturgiji. Toporišič je avtor šestih znanstvenih monografij: *Med zapeljevanjem in sumničavostjo: razmerje med*

tekstom in uprizoritvijo v slovenskem gledališču druge polovice XX. stoletja (2004), *Ranljivo telo teksta in odra: kriza dramskega avtorja v gledališču osemdesetih in devetdesetih let 20. stoletja* (2007), *Levitve drame in gledališča* (2008), *Medmedijsko in medkulturno nomadstvo* (2018), *Nevarna razmerja dramatike in gledališča XX. in XXI. stoletja* (2021), *Dramske pisave stoletja: od Ivana Cankarja do Simone Semenič in naprej* (2023). Njegove so tudi številne razprave in poglavja o literaturi in gledališču različnih obdobj v slovenskih in mednarodnih znanstvenih revijah ter monografijah.

Vpliv Srečka Kosovela na slovenske socialne literate med obema vojnama

Andraž Jež

Oddelek za slovenistiko Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani;
Andraz.Jez@ff.uni-lj.si

V prispevku obravnavam vlogo pred skoraj natanko sto leti umrlega pesnika Srečka Kosovela med marksističimi literati njegovega časa in posmrtno recepcijo med literarno levico do leta 1946, ko je izšla prva knjiga njegovega zbranega dela. Pokažem, da vključitev Kosovela v sam začetek znamenite zbirke v uredništvu Antona Ocvirka, ki je marsikoga presenetila, nikakor ni bila arbitrarna, temveč se je lahko naslonila na njihovo samoniklo, kontinuirano recepcijo, ki je v Kosovelu prva prepoznala pesniške in nazorske kvalitete. Najprej se posvetim prepovedani antologiji jugoslovanske socialne lirike, v kateri bi morale biti leta 1929 posmrtno objavljene tudi Kosovelovi pesmi, zatem osvetlim Kosovelovo vlogo v reviji, ki jo je urejal v letih 1925/26 in ki sta jo za prispevke naprosila urednika antologije. Potem ko opozorim na nekaj slogovnih specifik v liriki Kosovela in njegovih vrstnikov, ki jih v naslednji generaciji marksističnih piscev ni več najti, se do konca prispevka posvetim Kosovelovemu odmevu pri prav tej generaciji. Pri tem upoštevam sočasne spise in kasnejša spominjanja, hvaležno pa se opiram tudi na dozdajšnja literarnozgodovinska dognanja.

Andraž Jež je docent na Oddelku za slovenistiko FF UL. Raziskovalno se ukvarja s socialnimi in političnimi vidiki slovenske literature zadnjih dveh stoletij ter z odnosi med literaturo, likovno umetnostjo in glasbo. Doktoriral je na Podiplomski šoli ZRC SAZU leta 2015 s študijo o Stanku Vrazu, o katerem je naslednje leto napisal monografijo *Od narobe Katona do narobe Prešerna: Stanko Vraz in nacionalizem*. Objavlja v domačem in tujem strokovnem tisku, mdr. kot avtor geselskih sestavkov za *Novi slovenski biografski leksikon* in za *The Encyclopedia of Romantic Nationalism in Europe*, ki jo je v uredništvu Joepa Leerssena izdala amsterdamska univerza.

Pripovedne prvine v poeziji Edvarda Kocbeka

Darja Pavlič

Oddelek za slovenistiko, Filozofska fakulteta Univerze v Ljubljani;

darja.pavlic@ff.uni-lj.si

V novejši slovenski liriki je zelo priljubljeno pripovedovanje o tem, kaj se je zgodilo lirskemu subjektu. Lirski subjekti pripovedujejo »majhne zgodbe« iz svojega vsakdanjega življenja in na ta način odgovarjajo na vprašanje, kdo sem. Pojem »majhen zgodbe« je kot žanrsko oznako za svojo kratko prozo uporabil Andrej Blatnik leta 1989, in sicer kot odgovor na Lyotardovo tezo o izginotju velikih zgodb. O majhnih zgodbah lahko govorimo v zvezi s poezijo Tomaža Šalamuna, Milana Jesiha, Borisa A. Novaka, Iztoka Osojnika, Alojza Ihana, Uroša Zupana, Braneta Mozetiča, Petra Semoliča, Veronike Dintinjana in drugih, ki pripovedujejo o vsakdanjih doživetjih. Narativni način so uporabljali tudi pesniki starejših generacij, vendar so pri tem po navadi ustvarjali posebne metaforične ali simbolne svetove (kakršni so Strnišev labirint, Zajčeva puščava ali Kovičev Labrador). V prispevku me bo zanimalo, na kakšen način je pripovedovanje uporabljal Edvard Kocbek, pa tudi, kakšno vlogo imajo pri tem simboli in nadrealistične podobe.

Darja Pavlič je izr. prof. na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani, kjer poučuje slovensko poezijo in sodobno kratko prozo. Med letoma 2003 in 2015 je bila urednica slovenske znanstvene revije *Primerjalna književnost*. Objavila je znanstveno monografijo z naslovom *Funkcije podobe v poeziji K. Koviča, D. Zajca in G. Strniše* in vrsto razprav v različnih revijah. Njeno raziskovalno delo se osredotoča predvsem na sodobno liriko, pesniško podobe in narativnost.

Modernost drame *Paracels* Ivanke Hergold

Alojzija Zupan Sosič

Oddelek za slovenistiko, Filozofska fakulteta Univerze v Ljubljani;

Alojzija.ZupanSosic@ff.uni-lj.si

Katera drama bi v našem času ustrezneje prikazovala razmerje med resnico in politokratskimi oziroma tehnokratskimi institucijami, kot je to prav drama *Paracels* (1984) Ivanke Hergold (1943–2013)? V njej je pesnica, pisateljica in dramatičarka, na žalost še vedno nekanonizirana avtorica, raziskovala, kako neodvisni genialni posamezniki deluje v primežu vladajočih in totalizirajočih sil. Glavni dramski lik je namreč resnična oseba Paracels (1493–1541), renesenačni mag, zdravnik in vedež, ki se nenehno giblje med fiziko in metafiziko, ko poskuša z nenadzorovanim mišljenjem premikati meje v svetu. Meje pa so v tej kvalitetni drami presežene tudi na poetološki ravni: s prevpraševanjem antropocentričnosti, z modernističnim spojem miselnih in čustvenih prvin, fragmentarno obliko zgodbe, prepletom dramskih, pripovednih in lirskih postopkov, simbolistično govorico in odprtim koncem. Da bi se drami *Paracels* lažje pripisala ustrezna literarna vrednost, bo postavljena v kontekst celotnega ustvarjanja Ivanke Hergold, prav tako pa tudi v primerjalno okolje sodobne (slovenske) drame.

Alojzija Zupan Sosič (roj. 1964) je redna profesorica za slovensko književnost na Oddelku za slovenistiko Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani. Objavila je knjige in razprave v slovenščini in drugih jezikih ter uredila več antologij in zbornikov simpozijev oziroma seminarjev. Objavila je šest samostojnih znanstvenih monografij, med katerimi so že štiri prevedene v tuje jezike, *Teorija pripovedi* (2017) je prevedena celo v hrvaščino in angleščino (*Teorija pripovijesti, A theory of narrative*, 2022). Predsedovala je žirijam za različne literarne nagrade in vodila projekt z naslovom *Drugi v slovenski in bosanski književnosti* in sodelovala v različnih projektih. Šest let je bila predsednica programa STU (v okviru Centra za slovenščino kot drugi in tuji jezik na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani), dve leti predstojnica oddelka, eno leto predsednica maturitetne komisije, trenutno pa je članica uredniških odborov dveh mednarodnih revij. Kot gostujoča profesorica je predavala na številnih

univerzah izven domovine. Področja njenega znanstvenega zanimanja so: sodobna slovenska pripoved, predvsem najnovejši slovenski roman, slovenska ljubezenska poezija, sodobna slovenska poezija, literatura žensk, spolna identiteta, teorija pripovedi in literarna interpretacija.

France Vodnik – borivec z Bogom in človekom

Marija Stanonik

Slovenska akademija znanosti in umetnosti, Ljubljana;

marija.stanonik@siol.com

Franceta Vodnika smemo glede na njegov ekstatičen stil imeti za reprezentativnega predstavnika katoliškega ekspresionizma, čeprav je njegova edina pesniška zbirka s predrznim naslovom *Borivec z Bogom* (1932) izšla že v času, ko se je napovedoval socialni realizem. To zadnje prihaja do izraza v njegovih ocenah in esejih, zbranih v knjigi *Ideja in kvaliteta* (1964). V njih se pogosto sooča s stališči Josipa Vidmarja, ki ga je Franc Zadavec visoko cenil.

Referat želi preveriti,

a) kakšna je bila v resnici bojevniška drža lirskega osebka v pesmih Franceta Vodnika vpričo (krščanskega) Boga in

b) ali bodo po skoraj sto letih od njihovega nastanka njegovi članki dandanes še deležni takšne naklonjenosti, kakor sem bila zaradi kritikove obzirnosti v izražanju do nasprotnika nad njimi navdušena v študentskih letih.

Marija Stanonik, redna članica SAZU, je upokojena redna profesorica slovenske književnosti in znanstvena svetnica. Zaposlena je bila na Inštitutu za slovensko narodopisje ZRC SAZU (1974–2012). Je avtorica nad tisoč teoretičnih in empiričnih člankov, razprav in več deset monografij, v katerih je utemeljila slovstveno folkloristiko, ki jo je predavala na filozofskih fakultetah v Ljubljani in Mariboru, kot gostja še na Poljskem, Hrvaškem in v Avstriji. S terenskim in arhivskim gradivom je ob sodelovanju študentov obogatila arhiv slovenske slovstvene folklore na ISN z nad 50.000 enotami. Ureja knjižno zbirko *Glasovi* (doslej 60 knjig) z nad 25.000 slovenskimi folklornimi in drugimi pripovedmi.

Obravnava literarjenje kot vmesni prostor med slovstveno folkloro in literaturo, pa tudi druga nekanonizirana področja, med njimi duhovno in narečno; v želji po slovenski spravi je sistematično zbirala in analizirala slovensko pesnjenje iz druge svetovne vojne.

Jože Žohar (1945–2018), pozabljeni slovenski pesnik iz Avstralije

Igor Maver

Oddelek za anglistiko in amerikanistiko Filozofske fakultete
Univerze v Ljubljani; igor.maver@guest.arnes.si

Članek obravnava poezijo Jožeta Žoharja, slovenskega izseljenskega pesnika iz Avstralije. Pesnik kljub svoji ne ravno veliki pesniški produkciji s svojimi tremi pesniškimi zbirkami (1990, 1995, 2004) kaže velik talent in jezikovni občutek za eksperimentiranje in skuša v svojem delu in v sebi samem pomiriti povezanost z obema "domovinama", kot sam zapiše, Slovenijo in Avstralijo. Jože Žohar se je leta 1968 preselil v Avstralijo, kjer je umrl nedavno, leta 2018. Bil je tudi tajnik Slovenskega društva Sydney in predsednik Slovensko-avstralskega literarno-umetniškega krožka (SALUK), ki si je močno prizadeval za ohranitev slovenstva in slovenske kulture tam spodaj (*down under*), v izseljenstvu ali začasnem zdomstvu. V slovenščini je Žohar izdal tri pesniške zbirke, posamezne cikle pa še v *Svobodnih razgovorih* in *Dialogih*, slovenskih revijah, ki so izhajale v Sydneyju, vse z eno izjemo v slovenščini. V svojih objavljenih pesniških zbirkah v Sloveniji, ki so danes večinoma pozabljene, pesnik ostaja razpet med dvema deželama, Slovenijo in Avstralijo, med Erosom in Thanatosom, med edinstvenim simbolno erotičnim doživljanjem domovine in željo po telesnem in duhovnem koncu ter bližino smrti, ki prinaša osvoboditev. Pesnika sem osebno dobro poznal, zato je ta prispevek tudi moj osebni *hommage* njemu in njegovemu delu.

Igor Maver je redni profesor za britansko, ameriško in postkolonialne književnosti v angleškem jeziku na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani. Je vodja katedre za literaturo na Oddelku za anglistiko in amerikanistiko, koordinator interdisciplinarnega doktorskega programa za ameriške študije na FF Univerze v Ljubljani, redni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti (SAZU) v Ljubljani, član Evropske akademije znanosti Academia Europaea v Londonu ter glavni urednik mednarodne znanstvene revije za literarne študije, ki izhaja v angleškem jeziku, nemškem ter francoskem jeziku, *Acta neophilologica* (Založba Univerze v Ljubljani).

Bibliografija Franca Zadravca

Marjana Benčina in Anka Sollner Perdih
Biblioteka Slovenske akademije znanosti in umetnosti;
marjana.bencina@sazu.si; anka.sollner@gmail.com

Obsežni opus akademika Franca Zadravca je bil že trikrat delno popisane: leta 1985 je bibliografijo ob njegovi šestdesetletnici pripravil Miran Hladnik (Slavistična revija 33, št. 4, 1985, str. 475–484), ob sedemdesetletnici sta jo za obdobje 1985–1995 izdelali Alenka Logar Pleško in Anka Sollner Perdih (Slavistična revija 44, št. 1, 1996, str. 113–123), ob akademikovi osemdesetletnici pa je objave iz let 1996 do 2006 z dodatkom 1994–1995 zbrala in uredila Anka Sollner Perdih (Slavistična revija 54, št. 3, 2006, str. 503–512). Za jubilejni zbornik ob stoletnici rojstva Franca Zadravca smo vse dosedanje popise združili, ponovno preverili, dopolnili in s pomočjo novih (pretežno digitalnih) referenčnih virov zapolnili vrzel od 2006 do 2025.

Marjana Benčina, profesorica nemščine in angleščine s književnostma ter višja bibliotekarka, je zaposlena v Biblioteki SAZU. Od 1988 do 2018 je delala v Knjižnici za anglistiko, germanistiko in prevajalstvo na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani, od 2005 kot njena vodja. Uredila in objavila je več osebnih bibliografij članov Oddelka za germanistiko Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani ter bibliografijo akademika Zorka Simčiča, sodelovala je pri bibliografskih publikacijah Biblioteke SAZU (mdr. pri Bibliografiji Franceta Balantiča).

Anka Sollner Perdih, slovenistka, umetnostna zgodovinarica ter višja bibliotekarka v pokojju, je delala v Knjižnici Oddelka za slovenistiko in Oddelka za slavistiko na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani in bila njena vodja od 1997 do 2018. Sama ali s kolegi (Marko Kranjec, Alenka Logar Pleško, Marija Cvetek, Anka Polajnar) je uredila in objavila številne osebne bibliografije pomembnih slovenistov in slavistov (mdr. Rajka Nahtigala, Frana Ramovša, Brede Pogorelec, Martine Orožen, Matjaža Kmecla, Borisa Paternuja, Franca Zadravca).

***»Elementi slovenske moderne književnosti«
Literarnovedni simpozij ob stoletnici rojstva akad. Franca
Zadravca***

Organizator: Slovenska akademija znanosti in umetnosti, II. razred za
filologijo in literarne vede

Vodja simpozija: Tomaž Toporišič; sovodji simpozija: Marija
Stanonik, Igor Maver

Program simpozija in povzetki referatov

Uredil

Tomaž Toporišič

Tehnična pomoč

Biblioteka SAZU

Založila in izdala

Slovenska akademija znanosti in umetnosti

Razmnoževanje

Megacop, Ljubljana, oktober 2025

Naklada

100 izv.